

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 225.309 van 4 november 2013
in de zaak A. 204.511/X-15.087.**

In zake : de VZW MILIEUFRONT OMER WATTEZ
 woonplaats kiezend te
 9700 OUDENAARDE
 Kattestraat 23

tegen :

het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Michel van Dievoet
kantoor houdend te 1000 BRUSSEL
Wolstraat 56
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 17 april 2012, strekt tot de nietigverklaring van “de tenuitvoerlegging van [de] artikelen 2, 3 en 4 van het besluit van 23 december 2011 van de Vlaamse Regering tot wijziging van een aantal besluiten ter integratie van machtigingen en toestemmingen in de stedenbouwkundige vergunning of de verkavelingsvergunning”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Frans De Buel heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 september 2013.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

L. D., die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Filip van Dievoet, die loco advocaat Michel van Dievoet verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Frans De Buel heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten en wettelijk kader

3.1. Artikel 10 van de wet van 12 juli 1956 tot vaststelling van het statuut der autosnelwegen luidt als volgt :

“Met het oog op de instandhouding, de fraaiheid en de berijdbaarheid van de weg, zowel als op de mogelijkheid hem te verbreden, kan de Koning, voor de vrije stroken die Hij bepaalt en waarvan de breedte, te rekenen van de grens van de autosnelweg, niet meer dan 30 meter mag bedragen, verordeningen vaststellen betreffende de bouwwerken, beplantingen, afsluitingen, opslagplaatsen, leidingen, luchtinstallaties, alsmede elke wijziging in het reliëf van de bodem, door afgravings- of aanvullingswerken.

Het is verboden, in die stroken aanplakbrieven aan te brengen, borden te plaatsen of op enige andere wijze reclame of publiciteit te voeren. De Minister mag van dit verbod afwijken hetzij ten bate van een openbare dienst, hetzij ten bate van de bedrijven wier installaties en bouwwerken krachtens de in artikel 4, § 2, bepaalde afwijkingen zijn opgericht. In dit laatste geval mogen de aanplakbrieven, borden en andere reclame- of

publiciteitsprocédés niet worden aangebracht dan op de bouwwerken of binnen de grenzen van de installaties waarvoor verlof is verleend.”

3.2. De artikelen 2, 4 en 7 van koninklijk besluit van 4 juni 1958 betreffende de vrije stroken langs de autosnelwegen (hierna: het koninklijk besluit van 4 juni 1958) luiden als volgt:

“Artikel 2. Het is verboden in die stroken te bouwen, te herbouwen of bestaande bouwwerken te verbouwen. Dat verbod geldt niet voor instandhoudings- en onderhoudswerken. Het is verboden in die stroken onwettig opgerichte bouwwerken te handhaven. Voorbij de tiende meter, gemeten van de grens van het domein van de autosnelweg, kan de Minister van Openbare Werken en van Wederopbouw of zijn gemachtigde echter afwijkingen van het in lid 1 gestelde verbod toestaan binnen bestaande of in plannen van aanleg, goedgekeurd overeenkomstig de wetgeving op de stedenbouw, ontworpen bebouwde gedeelten.

Hetzelfde geldt buiten de bebouwde gedeelten en voorbij de tiende meter, gemeten van de grens van de autosnelweg, voor het verbouwen van en bijbouwen bij bestaande bouwwerken.

[...]

Artikel 4. De beboste percelen en gedeelten van beboste percelen die in de vrije stroken zijn gelegen, moeten in hun aard van bos gehandhaafd worden, behoudens afwijking toegestaan door de Minister van Openbare Werken en van Wederopbouw of zijn gemachtigde.

Door het verlenen van die afwijking is de betrokkene niet ontheven van de verplichting, zich naar de andere wetten en verordeningen te voegen.

[...]

Artikel 7. In die stroken mag geen enkele ophoging van meer dan een meter hoogte of uitgraving van meer dan een meter diepte worden gemaakt. Voorbij de tiende meter gemeten van de grens van het domein van de autosnelweg kan de Minister van Openbare Werken en van Wederopbouw of zijn gemachtigde evenwel afwijkingen van het in het vorig lid bepaald verbod toestaan onder het stellen van zekere voorwaarden, daarin begrepen de verplichting voor de begunstigde, de uitgraving of ophoging door een scherm van beplantingen aan het oog der gebruikers van de autosnelweg te onttrekken.”

De vrije stroken waarvan sprake in de voormelde bepalingen, beslaan volgens artikel 1 van het koninklijk besluit van 4 juni 1958 “een breedte van dertig meter aan weerszijden van de grens van het domein van de autosnelweg”.

3.3. Bij artikel 3 van het besluit van 23 december 2011 van de Vlaamse regering tot wijziging van een aantal besluiten ter integratie van

machtigingen en toestemmingen in de stedenbouwkundige vergunning of de verkavelingsvergunning (hierna: het besluit van de Vlaamse regering van 23 december 2011) wordt artikel 4 van het koninklijk besluit van 4 juni 1958 opgeheven.

3.4. Artikel 2 van het besluit van de Vlaamse regering van 23 december 2011 vervangt artikel 2 van het koninklijk besluit van 4 juni 1958, door wat volgt :

“Art. 2. Het is verboden in die stroken te bouwen, te herbouwen of bestaande bouwwerken te verbouwen. Dat verbod geldt niet voor instandhoudings- en onderhoudswerken. Het is verboden in die stroken onwettig opgerichte bouwwerken te handhaven. Voorbij de tiende meter, gemeten van de grens van het domein van de autosnelweg, kan de wegbeheerder echter afwijkingen van het in het eerste lid gestelde verbod toestaan. Als de wegbeheerder over een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning of een verkavelingsaanvraag een gunstig advies uitbrengt, wordt dat beschouwd als een toegestane afwijking.”

Artikel 4 van het besluit van de Vlaamse regering van 23 december 2011 vervangt artikel 7 van het koninklijk besluit van 4 juni 1958, door wat volgt :

“Art. 7. In die stroken mag geen enkele ophoging van meer dan een meter hoogte of uitgraving van meer dan een meter diepte worden gemaakt. Voorbij de tiende meter gemeten van de grens van het domein van de autosnelweg kan de wegbeheerder evenwel afwijkingen van het in het vorig lid bepaald verbod toestaan. Als de wegbeheerder over een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning of een verkavelingsaanvraag een gunstig advies uitbrengt, wordt dat beschouwd als een toegestane afwijking.”

IV. Ontvankelijkheid

4.1. Uit het uittreksel uit de notulen van de raad van bestuur van de verzoekende partij van 17 april 2012 blijkt dat “[d]e Raad van Bestuur van Milieufront Omer Wattez vzw beslist om een vordering tot vernietiging in te stellen bij de Raad van State, van artikel 3 van het besluit van 23 december 2011 van de Vlaamse Regering tot wijziging van een aantal besluiten ter integratie van machtigingen en toestemmingen in de stedenbouwkundige vergunning of de

verkavelingsvergunning” en dat “[d]e Raad van Bestuur [...] de voorzitter, de ondervoorzitter, de secretaris en de penningmeester [machtigt] om de uitvoering van de huidige beslissing te benaarstigen”.

4.2. Uit het voormelde stuk blijkt uitdrukkelijk dat het bevoegde orgaan van de verzoekende partij enkel beslist heeft om een beroep tot nietigverklaring in te stellen tegen artikel 3 van het besluit van de Vlaamse regering van 23 december 2011. Het beroep is derhalve niet ontvankelijk in zoverre dit gericht is tegen de artikelen 2 en 4 van het besluit van de Vlaamse regering van 23 december 2011.

Het betoog in de laatste memorie van de verzoekende partij dat het niet vermelden van de artikelen 2 en 4 in de beslissing tot het instellen van een annulatieberoep van 17 april 2012 “een vormfout” uitmaakt en dat het “nogal absurd” zou zijn dat zij beslist zou hebben om één artikel aan te vechten en dan diezelfde dag haar verzoekschrift te versturen, waarbij ze de vernietiging van meer artikelen vordert, doet niet anders besluiten. Het bij de laatste memorie van de verzoekende partij gevoegde uittreksel uit de notulen van haar raad van bestuur van 3 juli 2013, waarin deze “bevestigt” dat hij op 17 april 2012 had besloten om de vernietiging van de artikelen 2, 3 en 4 van het besluit van de Vlaamse regering van 23 december 2011 te vorderen, doch dat in de beslissing van 17 april 2012 een vormfout is geslopen, vermag de onontvankelijkheid van het beroep, bij gebrek aan een tijdige beslissing tot het instellen van een annulatieberoep tegen de voormelde artikelen 2 en 4, zoals die moet blijken uit de aan het instellen van de annulatieprocedure voorafgaande notulen van de raad van bestuur, niet goed te maken.

V. Onderzoek van het enig middel

Uiteenzetting van het middel

5.1. De verzoekende partij roept in een enig middel de schending in van artikel 1.2.1 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen

inzake milieubeleid (hierna : DABM), van de artikelen 6 en 8 van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu (hierna: het natuurdecreet), van artikel 23 van de Grondwet, van de artikelen 1.1.4 en 4.8.2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO), van de artikelen 11, 12, 13 en 15 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen (hierna: het inrichtingsbesluit), van “onder meer” het gewestplan Oudenaarde, van de materiële motiveringsplicht, van de verplichting voor iedere bestuursverheid om haar besluiten afdoende en correct te onderbouwen, van het integratiebeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en “het beginsel van de behoorlijke afweging”.

5.2. Zij licht toe dat de E17 een autosnelweg is, die deels in het werkingsgebied van de verzoekende partij ligt en langs dewelke, over een lengte van ongeveer 2 km, onder meer de Hospicebossen gelegen zijn. Dit is een langgerekt, smal bos met een hoge biologische waarde en het is de belangrijkste boskern voor de gemeente Nazareth en de omgeving. Op hun smalste punt zijn de Hospicebossen geen 200 meter breed. Een groot deel van deze bossen ligt in de gewestplanbestemming “bosgebied”, een kleiner deel in de bestemming “natuurgebieden met wetenschappelijke waarde of natuurreservaten”. Verder liggen langsheen de E17 vele zones die op de plannen van aanleg als landschappelijk waardevol agrarisch gebied zijn aangeduid. Door de schrapping van artikel 4 van het koninklijk besluit van 4 juni 1958 moeten de beboste delen in de vrije stroken langsheen de autosnelwegen niet meer gehandhaafd blijven. Volgens artikel 1 van het koninklijk besluit van 4 juni 1958 beslaan de vrije stroken een breedte van dertig meter aan weerszijden van de grens van het domein van de autosnelweg. Dit impliceert dat de Hospicebossen op hun smalste punt kunnen versmallen van nog geen 200 meter tot nog geen 170 meter. Voor dit smalle bos is dit een aanzienlijk inkrimping.

Verder wordt de bebouwingsmogelijkheid in en nabij het bos verruimd, alsook in de landschappelijke zone langsheen de E17, door in artikel 2

van het koninklijk besluit van 4 juni 1958 toe te voegen: “[...] Als de wegbeheerder over een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning of een verkavelingsaanvraag een gunstig advies uitbrengt, wordt dat beschouwd als een toegestane afwijking”. Ook inzake ophogingen en uitgravingen worden ruimere mogelijkheden voorzien (in de zone tussen 10 en 30 meter van de autosnelweg) met volgende toevoeging in artikel 7 van het voormelde koninklijk besluit: “[...] Voorbij de tiende meter gemeten van de grens van het domein van de autosnelweg kan de wegbeheerder evenwel afwijkingen van het in het vorig lid bepaald verbod toestaan. Als de wegbeheerder over een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning of een verkavelingsaanvraag een gunstig advies uitbrengt, wordt dat beschouwd als een toegestane afwijking”.

De doelstellingen van het DABM moeten conform artikel 1.2.1, § 3 op andere gebieden worden geïntegreerd. In het bijzonder zijn hier de doelstellingen van artikel 1.2.1, § 1, 2° en 3° DABM van belang. Artikel 1.2.2, § 2 legt een afweging van alle maatschappelijke activiteiten op en wijst op een aantal beginselen, zoals het voorzorgsbeginsel en de standstillverplichting, die niet in acht genomen werden door de minister. Met het betwiste besluit wordt geen rekening gehouden met de door artikel 6 van het natuurdecreet beoogde bescherming, de ontwikkeling, het beheer en het herstel van de natuur en het natuurlijk milieu. In artikel 8 van het natuurdecreet heeft de decreetgever het over een standstill van de natuur, hetgeen geldt voor het gehele Vlaamse grondgebied. De Vlaamse regering zorgt niet voor een standstill van de natuur met haar betwiste besluit. Ze verruimt daarentegen de mogelijkheid om het natuurlijk milieu (door ophogingen of uitgravingen en door ontbossingen) meer aan te tasten. In globa kunnen we stellen dat de Vlaamse regering bij het nemen van het betwiste besluit niet voldoet aan haar zorgvuldigheidsplicht, aangezien zij geacht wordt te weten wat de ruimtelijke context is en dat er voor de betrokken natuur- en bosgebieden doelstellingen zijn opgenomen in het natuurdecreet.

De verzoekende partij meent dat met het bestreden besluit geen invulling wordt gegeven aan een duurzame ruimtelijke ordening zoals bedoeld in artikel 1.1.4 VCRO. Zij betoogt opgezaald te zitten, samen met de toekomstige

generaties, met een landschappelijk meer aangetast gebied. Artikel 13 van het inrichtingsbesluit bepaalt dat de groengebieden bestemd zijn voor het behoud, de bescherming en het herstel van het natuurlijk milieu en artikel 12 van dit besluit luidt als volgt : “[d]e bosgebieden zijn de beboste of de te bebossen gebieden, bestemd voor het bosbedrijf”. Nu worden ontbossingen in een ruime zone mogelijk gemaakt ondanks de gewestplanbepalingen. Luidens artikel 15.4.6.1 van het inrichtingsbesluit zijn : “[d]e landschappelijk waardevolle gebieden [...] gebieden waarvoor bepaalde beperkingen gelden met het doel het landschap te beschermen of aan landschapsontwikkeling te doen. In deze gebieden mogen alle handelingen en werken worden uitgevoerd die overeenstemmen met de in grondkleur aangegeven bestemming, voor zover zij de schoonheidswaarde van het landschap niet in gevaar brengen”. Over een aanzienlijk lengte komen landschappelijk waardevol agrarische gebieden voor langs de E17. Daarmee houdt de Vlaamse regering bij de afweging van haar besluit geen rekening.

De wetgever heeft daarenboven veel belang gehecht aan de toetsing aan de goede ruimtelijke ordening. Immers artikel 4.8.2, § 2, 2^e lid VCRO luidt als volgt: “[d]e kennelijke onredelijkheid of onzorgvuldigheid van de toetsing, door de overheid, aan de goede ruimtelijke ordening wordt steeds geacht een middel van openbare orde uit te maken”. In het bestreden besluit is sprake van kennelijke onredelijkheid en onzorgvuldigheid van de toetsing aan de goede ruimtelijke ordening.

Het bestreden besluit mist ook motivering. Noch uit dit besluit, noch uit de adviezen blijkt waarom artikel 4 van het koninklijk besluit van 4 juni 1958 dient opgeheven te worden of waarom de zone tussen 10 en 30 meter minder bescherming geniet. Dit is een schending van de materiële motiveringsplicht. Het bestreden besluit is niet zorgvuldig tot stand gekomen, hetgeen ook een schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel.

5.3. De verzoekende partij laat in haar memorie van wederantwoord nog gelden dat het inderdaad klopt dat de wijziging van het koninklijk besluit van 4 juni 1958 geen absolute verboden inzake ontbossing, reliëfwijzigingen of

bouwen schrapt, en dat het telkens gaat om relatieve verboden. De wegbeheerder krijgt nu de bevoegdheid om diverse machtigingen te verlenen om af te wijken van die relatieve verboden in plaats van de bevoegde minister. Dit impliceert een afzwakking van de beoogde bescherming. Immers, de wegbeheerder heeft er alle belang bij om vrij spel te hebben met alle werken die hij/zij wil uitvoeren op of naast de weg, terwijl de minister bevoegd is voor diverse beleidsdomeinen en als lid van de regering waar hij/zij deel van uitmaakt rekening dient te houden met de diverse belangen die spelen bij het nemen van zijn beslissing.

Het is niet omdat er sommige elementen nog bescherming genieten via een andere decreet, wet of uitvoeringsbesluit, dat de bescherming nog identiek is als voorheen. Via het koninklijk besluit van 4 juni 1958 genoten beboste delen in de vrije stroken een extra bescherming, doordat er nog een extra toelating (bovenop degene die er later dan 1958 bijgekomen zijn) nodig was van een andere minister met een andere bevoegdheid. Daarenboven is de bescherming via het bosdecreet waar de verwerende partij naar verwijst vaak niet van toepassing. De verwerende partij citeert in haar memorie wel artikel 3, § 1 van het bosdecreet, maar hier dient § 3 ter volledigheid aan toegevoegd te worden. Deze paragraaf luidt als volgt : “§ 3. Onder de voorschriften van dit decreet vallen niet: 1. de fruitboomgaarden en fruitaanplantingen; 2 de tuinen, plantsoenen en parken; 3. de lijnbeplantingen en houtkanten, onder meer langs wegen, rivieren en kanalen; [...]” . De vrije stroken zijn op zich smalle stroken en als ze bebost zijn betreft het dus vaak een houtkant. Het is foutief te stellen dat deze nog steeds bescherming genieten via het bosdecreet (en de daaraan gekoppelde stedenbouwkundige vergunningsplicht) na het wegvallen van artikel 4 van het koninklijk besluit van 4 juni 1958. Alle houtkanten die voorkomen langs de 29 kilometer autosnelweg die door het werkgebied van de verzoekende partij lopen, genieten geen bescherming via artikel 90*bis* van het bosdecreet en dus ook niet van de artikelen 4.2.17, § 1 en 4.3.1, § 4 VCRO.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, is er geen sprake van integratie van de bepalingen van het koninklijk besluit van 4 juni 1958 en de bescherming die tot dan toe gold in de stedenbouwkundige- en

verkavelingsvergunningsprocedures. Immers werden de VCRO of het bosdecreet niet aangepast om bijvoorbeeld parken, lijnbeplantingen en de houtkanten in de vrije stroken vanaf nu ook te beschermen via die besluiten en decreten, of om nog een bijkomende minister toezicht te geven over deze elementen die voor de natuurlijke structuur vaak van groot belang zijn. Ook het artikel 2 van het voormelde koninklijk besluit bood vóór de wijziging door het bestreden besluit een betere bescherming. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, voegt de zinsnede uit het oude artikel 2 “binnen bestaande of in plannen van aanleg, goedgekeurd overeenkomstig de wetgeving op de stede[n]bouw, ontworpen bebouwde gedeelten” daar wel veel aan toe. Dat het gewijzigde koninklijk besluit dateert uit 1958, dit is voor de goedkeuring van de stedenbouwwet, klopt inderdaad, want in de jaren 50 waren er reeds tal van plannen van aanleg goedgekeurd. Later kwamen daar nog de gewestplannen bij. Op al die plannen staan zones bestemd om bebouwd te kunnen worden (naast de zones die voor het bestaan van enig plan van aanleg reeds bebouwd waren). Dit zijn de zones waarop gealludeerd wordt met die zinsnede uit artikel 2. Terwijl er vroeger alleen afwijkingen mogelijk waren in de zones bestemd om te bebouwen, zijn die afwijkingen nu in iedere bestemming mogelijk.

Ook met betrekking tot artikel 7 van het meer vermelde koninklijk besluit is er een versoepeling gekomen. Niet alleen het feit dat het niet meer de bevoegde minister van openbare werken is die een bijkomende toelating moet geven (boven de minister voor ruimtelijke ordening), maar de betrokken wegbeheerder, is het nu zo dat de voorwaarde om een scherm van beplantingen aan te brengen wegvalt, terwijl dit voorheen een garantie was op een bijkomend groen element langsheen de autosnelweg. Immers, voor tal van werkzaamheden aan de autosnelwegen wordt vaak grond uitgegraven of gestapeld. Het voorzien van beplanting biedt dan een compensatie voor het verlies (op de plaats van die werkzaamheden) van het aanwezige groene lint dat langs de autosnelweg ligt. Die compensatieplicht valt nu weg met de nieuwe versie van artikel 7.

De redenering dat men nu plots (50 jaar na de stedenbouwwet) beseft dat er twee passages in twee artikels van het koninklijk besluit van 4 juni

1958 achterhaald zouden zijn (en dus geschrapt dienen te worden), lijkt derhalve onlogisch. Overigens boden alle drie de artikelen uit dit besluit voor de wijziging of schrapping ervan een betere bescherming ten aanzien van de natuurlijke elementen in de 30 meter vrije stroken. Waar de gewijzigde artikelen voorheen vermeldden dat er een ministeriele toestemming nodig was, is dit nu gewijzigd in een advies van een ambtenaar. Waar het eerstgenoemde een voor vernietiging vatbare handeling betreft en een handeling die onderworpen kan worden aan een wettigheidstoets (artikel 159 Grondwet), is dit niet het geval bij een advies. Aldus is de rechtsbescherming van de verzoekende partij (zoals ook voorzien in het verdrag van Aarhus) sterk gekrompen.

5.4. In haar laatste memorie voegt de verzoekende partij nog toe dat er diverse voorbeelden zijn waarbij de wet- en/of decreetgever in een dubbele toelating hebben voorzien, wat een betere bescherming biedt. Twee toelatingen zorgen voor een grotere waakzaamheid vanuit diverse hoeken, waardoor er toch soms aan bepaalde handelingen een halt wordt toegeroepen, vooraleer men een bepaalde handeling stelt. Dit is des te belangrijker voor beboste stukken langsheen autostrades, die een sterke barrière vormen voor veel dieren en een corridor vormen die de dieren in verbinding kan brengen met andere natuurkernen.

De opstellers van het koninklijk besluit van 4 juni 1958 hebben beboste percelen en gedeelten van beboste percelen aan bod laten komen. In sommige gevallen zal er sprake zijn van “een met opgaande bomen beplante uitgest[r]ektheid grond”, doch niet altijd. Alles wat met een houtachtig gewas beplant is, is een bebost stuk grond volgens de definitie van Van Dale. Veel later kwam er het bosdecreet van 13 juni 1990, dat een tweesplitsing heeft gemaakt volgens de zaken die al dan niet bescherming zullen genieten. Gelet op artikel 3 van het bosdecreet zijn er negen soorten van met bomen beplante situaties die men om diverse redenen wenst uit te sluiten. Indien deze situaties niet zouden ressorteren onder het begrip van (delen van) beboste/met bomen beplante percelen, dan zouden ze ook niet opgenomen geweest zijn in de lijst van negen situaties. Tot dan toe was er geen enkel probleem omwille van de bescherming

van de houtkanten, die door het bestreden besluit wegvalt. In een door de verzoekende partij bijgebrachte uitgave van de Vlaamse overheid wordt het belang aangegeven van houtkanten in een agrarisch landschap zoals langsheen de E17.

De omstandigheid dat het koninklijk besluit van 4 juni 1958 niet is opgesteld met het oogmerk op de bescherming van het leefmilieu en van beboste stukken, doet er niet toe. De standstillverplichting vervat in artikel 23 van de Grondwet, artikel 1.2.1 DABM en artikel 8 van het natuurdecreet, hadden onder meer tot doel de rechtsbescherming die er tot dan toe bestond minstens te handhaven, ongeacht het feit of die rechtsbeschermingsnormen met een ander doel tot stand gekomen waren.

Beoordeling

5.5. In zoverre het middel gericht is tegen de artikelen 2 en 4 van het besluit van 23 december 2011 van de Vlaamse regering, is het, gelet op het gestelde onder randnummer 4, onontvankelijk.

5.6. Het betoog van de verzoekende partij dat het bestreden besluit “motivering” mist, in zoverre dit betoog betrekking heeft op artikel 3 van het besluit van 23 december 2011 van de Vlaamse regering, wordt niet bijgetreden. Immers, zoals blijkt uit het advies van de Afdeling Wetgeving van de Raad van State bij het voormelde besluit, hebben de door dit besluit aan het koninklijk besluit van 4 juni 1958 aangebrachte wijzigingen enkel betrekking op “toestemmingen of machtigingen voor het uitvoeren van werken en handelingen met betrekking tot de aanhorigheden van bepaalde wegen [...] die tevens onderworpen kunnen zijn aan de verplichting tot het aanvragen van een stedenbouwkundige vergunning of een verkavelingsvergunning” en wordt daardoor “[i]n geval van zulke onderwerping [...] het al dan niet verlenen van die toestemmingen of machtigingen vereenvoudigd door de integratie ervan in de procedure betreffende die vergunningsaanvragen”.

5.7. Tot vóór de opheffing ervan bij het bestreden artikel 3 van het besluit van 23 december 2011 van de Vlaamse regering, dienden overeenkomstig artikel 4 van het koninklijk besluit van 4 juni 1958, behoudens afwijking toegestaan door de minister van Openbare Werken en van Wederopbouw of zijn gemachtigde, de beboste percelen en gedeelten van beboste percelen die in de vrije stroken langsheen de autosnelweg zijn gelegen in hun aard van bos gehandhaafd te worden en ontsloeg de toegestane afwijking de aanvrager niet van de verplichting, zich naar de andere wetten en verordeningen te voegen.

5.8. In haar verzoekschrift behoudt de verzoekende partij ten onrechte het stilzwijgen over de door het artikel 4, eerste lid, van het koninklijk besluit van 4 juni 1958 voorziene mogelijkheid tot afwijking, toegestaan door de minister van Openbare Werken en van Wederopbouw of zijn gemachtigde. Eveneens gaat zij voorbij aan de door artikel 90*bis* van het bosdecreet geboden bescherming tegen ontbossing en de door haarzelf opgegeven en nog steeds geldende gewestplanbestemmingen. Zij toont aldus geen verruiming van de mogelijkheid tot ontbossing aan.

Eerst in haar memorie van wederantwoord en daarna in haar laatste memorie wijst de verzoekende partij uitgebreid op het belang van de houtkanten, waartoe zij ter terechtzitting zelfs nog nieuwe stukken bijbrengt. Zij geeft daarmee aan haar middel een bijkomende en niet ontvankelijke draagwijdte.

Het middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vier november 2013, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Silvan De Clercq,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silvan De Clercq

Johan Lust